

Minél erősebb az érzelem, annál erősebb a mágia.

VÉGZET: A WINX SAGA

Tündérösvény

AVA CORRIGAN

AVA CORRIGAN

VÉGZET: A WINX SAGA

Tündérösvény

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A tündérmese kezdete

BLOOM PETERS AZ ÁLLÁIG HÚZTA koszos hálósákját. Didergett a hideg padlóra rakott, lassan eresztő gumimatracon. Nagyon szeretett volna otthon lenni.

Azonban nem jelent meg a kedves tündérkeresztanya, hogy teljesítse a kívánságát.

A raktárépület, ahol éjszakázni szokott, olyan volt, amitől az embernek rémálmai lesznek, márpedig abból Bloomnak volt saját. A barlangnyi tér egyik sarkában mindenféle szemetet halmoztak össze, és Bloom néha különös motoszkálást hallott abból az irányból, de erősen eltökélte, hogy *nem* kezd vizsgálódásba. A tetőablakokon hideg holdfény pászmái hatoltak be, mintha egy idegen úrhajó kereste volna, kit lehet elrabolni.

Szerencsére a rémálmai égő otthonokról szóltak, nem pedig hideg raktárakról. Ha pedig nem aludt, nem is lehettek rémálmai.

Felült hevenyészett ágyán, és a jegyzettömbje után nyúlt. A telefonja lámpájának fényében olvasta el az első oldalt. A gondolatainak listája ezt a címet viselte: *Mi a nyavalya történik velem?*

Pirokinézis?

Mutációk?

Szupererő?

Tűzállóság?

Az ötletek alá odaírta a kísérletezéseinek eredményét is.

Július 6. – gyertyák – nem éget.

Július 8. – kempingfőző – nem éget.

Július 10. – lángpisztoly – nem éget.

Önmagán kísérletezni ijesztő volt, de nem annyira, mint égő otthona emléke. Minden éjjel újraélte a veszekedést az anyjával, aztán a pillanatot, amikor arra ébredt, hogy a házuk lángokban áll. Valahogy tudta, hogy ő tette. Átrohant az égő házban, a szülei hálósobájába, de ott az ágy, a függöny, minden tüzes pokollá változott. Még a menyegyzetet is lángok nyaldosták. Bloom emlékezett, hogy az apja a földön fekvé köhögött, és látta az anyja megégett, takaróba csavart testét. Mintha a tűz azért csapott volna fel, hogy elnyelje az anyját, de Bloom sohasem...

Bloom soha. Csak éppen mégis.

Minden éjjel kisurrant szép, rendes szobájából, szép, rendes, a tűz után helyreállított házából, és ide jött. Összekuporodott a padlón, és igyekezett kitalálni, mi jelenthetne kiutat ebből a helyzetből. Harcosnak tartotta magát, de ő volt az, aki bántotta az anyját. Nem tudta, hogyan harcolhatna saját magával.

Újra meghallotta a motoszkalást, ezúttal sokkal hangosabban. Felkapta a fejét, de a koszos ablakokon át nem sokat látott. Ha valaki észrevette, hogy egy tizenéves lány belopózik egy elhagyatott raktárba, annak mindenféle ötletei támadhatnak.

Bloom letette a telefont és a noteszt. Csak hadd próbálkozzanak. Bántotta a saját anyját, nem fog tétovázni, ha egy perverz alakot kell megperzsélni. Szó szerint.

Újabb hangot hallott, egy lépés visszhangját. Bloom keze ökölbe szorult. Mindkét tenyere közepe bizseregni kezdett, mintha forróság gyűlné a bőre alatt.

A hang nem az ajtó irányából érkezett.

Bloom megpördült, és meglátta a nőt.

Nem egyszerű betolakodó volt.

Határozottan különleges volt, ehhez kétség sem férhetett. Magas volt, középkorú, fehér; konzervatív ruhákat viselt, hamuszőke sörényét szigorúan feltűzte, sötét szemöldöke élesen kirajzolódott. Körüllengte a méltóság légköre. A jelenléte a lerobbant raktárat is szinte elegáns szalonná varázsolta.

Azonkívül a fal a háta mögött ragyogó fényportállá alakult. Újabb jelzés volt, hogy valami nem egészen szokványos történik.

– Bloom Peters? – kérdezte az idegen. – Farah Dowling vagyok. Kérlek, próbáld meg azonnal elfelejteni a keresztnévemet. Ha az iskolámba fogsz járni, úgysem használsz majd. Az igazgatóknak nincs keresztnéve.

Bloom első döbbenete lassan elhalványult.

– Ha... az iskolájába fogok járni – ismételte, és rekedten felnevetett. – Ó, eljött egy titokzatos idegen, hogy meséljen nekem a varázslóknak fenntartott iskolájáról?

– Nem varázslóknak – javította ki a nő.

Bloom legyintett.

– Most jön az a rész, amikor elmondja, hogy már bennem van a mágia?

– Mindig is benned volt, Bloom – felelte Dowling igazgatónő. – Csak nem tudtad.

Ennyi elég volt.

Lehet, hogy Bloom titokzatos erőkkal bír, amelyeket nem képes uralni, talán az egész világ megbolondulni készül, de a szülei akkor sem úgy nevelték, hogy idegenekkel álljon szóba, akik az éjszaka közepén találják meg, és a dumájuk olyan, mint valami szekta toborzószövege. Felhorkant, felkelt a hálózsákjáról, és az ajtó felé indult.

A nő hangja a küszöbön érte utol.

– Tudok a tűzről, Bloom.

A lány remegett, mint a gyertyaláng a szélben. Lassan megfordult. A nő éles, mégis kedves tekintettel figyelte.

– Hová indultál? Haza nem mehetsz. Túlságosan félsz, hogy újra megsebesítet a szüleidet.

Dowling igazgatónőnek igaza volt. Bloom megborzongott. Az éjszakák még Kaliforniában is hidegek néha.

Dowling odalépett elé. Bloom nem mozdult, félelem és remény keverékével nézte.

– Válaszokat keresel – mondta a nő. – Én tanár vagyok. Ez azt jelenti, hogy mindenre tudom a választ. Vagy legalábbis ezt állítom.

Bloom még a válaszok megismerésénél is jobban szeretett volna hazamenni, de nem látott maga előtt biztonságos utat. Egyedül nem találta.

Ezért amikor a nő folytatta, figyelmesen hallgatta.

Első tündérmese

Jöjj, ó, jöjj hát, embergyermek

Vizbe, s vadonba vezetlek

– W. B. Yeats

(Rácsai Róbert fordítása)

Tűz

CSAK MOST ÉRKEZTEM MEG a kastélyba, és őszintén, teljesen lesokkolt.

Nyugi, Bloom, ismétелgettem magamnak, de tündérországból nehéz nyugisnak maradni. Nem számítottam rá, hogy az új tündériskolám majd úgy néz ki, mint egy kastély a mesekönyvem egyik illusztrációján, amelyet régen kincsként őriztem. Annak idején ez volt a kedvencem, a legszebb könyvem, a borítóján arany kacsakaringókkal. De aztán felnőttem, és eltettem a könyvet a játékosládába, a macikkal együtt. Úgy éreztem, már régen kinőttem a tündérmesékből.

Ez még azelőtt volt, hogy mágiával felgyújtottam a házunkat. A játékosláda, benne a mesekönyvvvel, elégett.

Már gyerekként sem számítottam rá, hogy valóban bekerülhetek egy tündérmesébe. Az egész táj arra emlékeztetett. Dús fűvű, zöld dombok, amelyek puha bársonynak tűntek, mély, sötét erdők és egy kastély, amelyet kapuk és kertek vettek körül.

A kastély mindkét oldalán kupolás tornyok álltak, a tetőből tornyocskák meredeztek. A falak gránitnak tűntek, de simábbak voltak, mintha üveggé változott vagy mágiával polírozott kő lett volna. Talán a tündérek erre is képesek.

Fogalmam sem volt, mire képesek a tündérek. Ennek ellenére a jelek szerint én is egy voltam közülük.

A mesekönyvemben nem szerepeltek velem egykorú kölykök. Egy hosszú lábú, sportos afroamerikai csaj sétált el mellettem farmerdzsekiben, vállán egy tömött sporttáskával. Várjunk csak, nem afroamerikai. A tündéreknél nincs sem Afrika, sem Amerika. Nem tudtam a tündérbirodalom nevét, ahol éppen tartózkodtam. És sosem gondoltam, hogy a tündérek kedvelnék az extrém sportokat.

Egy másik, sápadt lány, felhőnyi barna hajjal, több cserepes nővényt cipelt a karjában, úgy sietett át az udvaron. A harmadik, mediterrán és öltözkéiben valamelyest punk-rock külsejű, hatalmas, hal-kan zúgó fejhallgatóval a fején sétált el. Azt se gondoltam volna, hogy a tündérek között is vannak rockerek.

Láttam egy nyúlánk srácot szűk farmerban; a szemöldöke gúnyos kifejezést adott az arcának késpengeorra felett. Kaliforniában sok önjelölt, fehér helyi menő csávó parádézott, ennek viszont igazi kése volt. *Igazi kés!* Nem is akartam közelebbről megismerkedni vele.

Egy szédítően szép, porcelánszépségű, szőke lány éppen szelfit készített egy csoportnyi ámuló, fiatalabb diákkal. A feje felett lidércfény lebegett, hogy kiemelje selymes haja fényét. Hát így könnyű jó

szögből fotózni. A jelek szerint a tündérek számára mindig rendelkezésre áll a saját világítás.

Ránéztem a telefonomra. Dowling igazgatónő azt mondta, hogy egy Stella nevű idősebb lány jön majd értem, és eligazít. Stella azonban késett, én pedig eluntam a várakozást. Magam is megtalálom az utat.

Megindultam előre, tétozáztam, másfelé fordultam, és ismét elindultam. A bátorság a lényeg.

– Húha! – szólalt meg egy hang. – Te aztán elveszettnek tűnsz!

Egy srác szólított meg. Szerencsére nem a Késes Srác... de bocsi, Egy Srác, nincs rád időm.

Ő azonban elgondolkozva folytatta.

– A baj az, hogy kissé túlbuzgó vagy. Mármint, lényegében futsz. És most itt vagyok, de még arra sem méltatsz, hogy megfordulj.

Rásandítottam, és elvigyorodtam. A haja, mint egy tarajos aranyisikak, tüskékbe volt fésülve, és rózsaszín inget viselt, ami tetszett, mert a nemi sztereotípiák a gyengéknek valók. Nyári barnaságáról én, a tejfehér vörös hajú, csak álmodhattam. De akármilyen cuki volt, akkor sem akartam bátorítani.

– Gondolom, akkor ez lesz a jövőnk. Vannak rosszabb sorsok, de azért...

Megálltam és felé fordultam.

– Nem kell segítség, de kösz.

Most már alaposan megnéztem magamnak. *Nagyon* cuki volt, az álla vonala, mint egy superhőse, és önbizalom lengte körül. Lehet, hogy cuki volt, én viszont független típus vagyok.

– Nem rémlik, hogy felajánlottam volna – ugratott. – Micsoda önhittség! Biztosan tündér vagy.

Hát, Dowling igazgatónő mindenestre ezt mondta. Mélyet lélegeztem, és most először hangosan is kimondtam.

– Igen, tündér vagyok.

A kastély meg a cuki fiú kissé elködösült előttem. Még ugrattuk egymást, de nem bírtam eltitkolni, mennyire lehengerelt minden. A srác kitalálta, hogy nem helybéli vagyok, és a tekintete ellágyult, mintha sajnálna.

Otthon, Kaliforniában nem tudtam beilleszkedni. Talán majd itt? Ez a srác láthatólag teljesen otthon érezte magát egy kastélyban, egy olyan világban, ahol a tündérek valóságosak voltak. Egy részem szeretett volna továbbra is mosolyogni rá, egy másik viszont szeretne volna megtalálni, merre induljon.

– Haver! Ne zaklasd az elsősöket!

A cuki fiú megfordult. Az új hang a késes fiúé volt. Ó, a pokolba, én elhúztam innen.

Amazok ketten összeölelkeztek, én meg elsiettem a lépcsők irányába. A jelek szerint a késes fiú neve Riv volt. Hát... az én nevem Bloom, szóval nem ítélezhetek.

A szőke lány a varázsvilágításával együtt a lépcsőnél ért utol. Még sokkal szebb lett volna, ha nem fintorog úgy, mint aki valami bűdöset érez.

– Bloom?

Szóval *én* voltam az a bűdös.

– Ugye te vagy Stella? Szia! Vártalak, csak kicsit türelmetlen vagyok.

Stellát nem nyűgözte le a türelmetlenségem, de azért átvezetett a kastélyon, könnyedén intve a lenyűgöző környezet felé. Némelyik csillár olyan elegáns és finom mívű volt, mintha csillagokat függesztettek volna aranyozott láncokra. A termek hatalmasak és világosak voltak; színes napsugarak sütöttek be ólomüveg ablakaikon,

amelyeknek aprólékos mintázatát egy hercegnői ruhára is hímezheték volna. Az üveg nagy része a zöld különféle árnyalatában ragyogott, jáde- és smaragdvilágot varázsolva körénk.

Stellát nem nyűgöztem le, ő azonban lenyűgöző volt. A haját gyűrűkbe fonva viselte, térdig érő kabátját az utolsó divat aurája lengte körül, és fantasztikus vörös bakancsot viselt. Én is kedveltem a bakancsokat, meg a piros és rózsaszín holmikát is, mert a vörös hajú lányoknak nem ajánlják ezeket a színeket, én pedig szeretek szabályt szegni. Mindazonáltal minden ruha-bakancs kombóm elhalványult volna Stella mellett. Még a keze is díszes volt.

Míves ékszere felé biccentettem.

– Nem semmi gyűrű! – jegyeztem meg.

– Családi örökség – felelte. – Portálgyűrű. Ezen a helyen úgy őrizheted meg a józan eszed, ha tudod, hogy elmehetsz.

Folytatta az unott dumát a tündérkastélyról, én pedig újra a gyűrűjére sandítottam.

– De ha valaha vissza akarsz menni... – mondta, miközben felém villantotta az ékszert. A hatalmát fitogtatta, csak nem értettem, miért.

Ennek a csajnak fogalma sem volt, milyen nagyon vissza akartam menni. De nem tehettem. Az a nő, Dowling igazgató válaszokat ígért nekem.

Hagytam, hogy Stella felvezessen a tündérkastély emeletére, a szobákhoz, amelyeket Winx lakosztálynak nevezett. Ledobtam a táskáimat, de nem igazán összpontosítottam rá, mit mond. Válaszokat akartam.

Ehhez pedig elsőként Dowling igazgatónőt kellett megint megtalálnom.

Tűz

Egy tündérlány, akit leginkább a telefonja érdekelt, útba igazított az igazgatónő irodája felé. Ott azonban csak több kérdéssel lettem gazdagabb. Akadt ott egy földgömb, amely a kontinensek helyett birodalmakat mutatott. Az egyiket Eraklyonnak hívták, ami pont úgy hangzott, mint egy sárkány torokköszörülése. A birodalmat, amelyben éppen voltam, úgy láttam, Solariának nevezték.

A tündériskola: Alfea. A tündérbirodalom: Solaria. Világnyi távolságra Kaliforniától és az otthonomtól.

És Dowling igazgatónő, akinél a válaszok vannak. Az egyedüli reményem. Remekül illett ebbe a környezetbe, a könyvek, a díszes ólomüveg, a földgömb a birodalmakkal és a fényes fa íróasztal háttere elé. Az íróasztalánál állt, mögötte faragott szék és a zöld mozaikból kirakott ablak, és közölte velem, hogy tűztündér vagyok.

– Igen, erre rájöttem – válaszoltam szárazon, és feltettem az első kérdésemet. – Szóval mikor vágunk bele?

– Az órák holnap kezdődnek – válaszolta kimérten. – Az alapokkal kezdesz. Lassanként, de biztonságosan gyakorlod majd a mágiaid használatát.

Ez fájt. Arra gondoltam, hogy mivel ő maga jött el értem, talán majd különórát ad nekem. De nem, csak egy újabb diák voltam a tündériskolában. Hát jó. A tervem az volt, hogy mielőbb kikerüljek innen. Ezért az egyik szava különösen aggasztott.

– Amikor azt mondta, hogy *lassan*...

– Azt úgy is gondoltam. A mágia, mint már jól tudod, veszélyes lehet. A tanterv ennek figyelembevételével készült. Bízz a folyamatban!

– A... lassú... folyamatban – feleltem élesen.

– Az Alfeában végzetek birodalmak felett uralkodtak, és seregeket vezettek. Nagy erejű relikviákat készítettek, és rég elveszett varázslatokat fedeztek fel újra. Ők formálják a Másvilágot. Ha sikerrel jársz, egy lehetsz közülük.

A hangja halk volt, komoly és meggyőző. A szavai úgy terültek elém, mint a különös birodalmak új térképe. Ms. Dowling kiváló toborzóbeszédet mondott, én azonban nem akartam beállni sehova.

– Ez a hely... a Másvilág, Alfea? Őszintén, egészen... – *Olyan, mint egy életre kelt mesekönyv.* – Igazán lenyűgöző. De nem az otthonom. Nekem nem kell hadsereget, országot vezetnem. Azért vagyok itt, mert azt ígérte, hogy megtanulom uralni a képességemet.

Nem akartam megnyugtatót könyörögni. De Ms. Dowling nem is kínált. Esedező tekintetemre hűvös, nyugodt pillantással válaszolt. A hangja egyértelművé tette a helyzetet.

– Nem, Bloom. Azért vagy itt, mert tudtad, hogy nincs más választásod.

Szinte gyűlöltem, amiért nem segít, de igaza volt. Ez volt a hely, ahol megtanulhatom uralni. A szüleim jobbat érdemeltek, mint egy erdőtűzként elszabadult gyereket. Értük csináltam.

Tűz

Bármit megtennék a szüleimért. Még azt is, hogy hazudjak nekik az új, bentlakásos iskolámról, ami Egészen Biztosan Svájcban található. A délutáni videós beszélgetésünk kissé esetlenre sikerült, főleg, amikor apu és anyu arra célozgatott, hogy mutassam meg az ablakomból a kilátást. Bárcsak tündérföldön lennének sípályák!

Anyuval régen azt játszottuk, hogy hercegnő vagyok, amikor még azt gondolta, hogy ha nagy leszek, szurkolólány leszek, vagy bákirálynő. Szépen felöltöztünk, és betett valami szurkolólányos zenét. Emlékszem, az egyik számban azt kántálták, hogy *hunyd le a szemed, tárd ki a szíved*. A nyálás agymosás nem vált be. A fodros, hercegnős ruhák sosem tetszettek, de a gondolat, hogy kastélyban lakhatnék, mindig vonzott.

Az kastélyokról szóló ábrándjaimban a hercegnőnek saját szobája volt. A lakrészben, amit a szépséges, szőke Stella Winx lakosztálynak nevezett – és világos szobák együttese volt, a magas ablakokon át olyan kilátással, amelyet nem mutathattam meg a szüleimnek –, csak egyvalakinek jutott saját szoba. Egyáltalán nem lepett meg, hogy ez a személy Stella volt.

A második szobában Musa lakott, a fejhallgatós lány, akit korábban láttam, és Terra, aki ebben a percben is azon igyekezett, hogy minden vízszintes felületre növényeket rakjon. Az én szobatársam egy Aisha nevű lány lett. A sporttáskája már korábban feltűnt, de a fésülködőasztalán kiállított rengeteg érem fényesebben csillogott, mint maga a tükör. Magát Aishát hamar elvesztettem, riasztóan kecsesen és sebesen száguldott ide-oda a szobák között.

Kedvesnek tűnt, de nem igazán tudtam elképzelni, hogy egy szupersportoló kebelbarátnője legyek.

Amikor anyu, aki mindig várta, mikor alakulok át a legnépszerűbb csajjá, a többi lányról kérdezett, én csak vállat vontam.

– Most őszintén, öten vagyunk összezárva lányok... csak idő kérdése, mielőtt belesüllyedünk egy *A legyek ura*-szituba, és elkezdjük ölni egymást.

Anyunak nem tetszett ez a válasz.

Még egy kicsit beszélgettünk, aztán megint megkértek, hogy mutassam meg nekik a hegyeket. Rémulten néztem körbe.

Nem adhattam meg nekik sem a társaságban sikeres lányt, sem az Alpokat.

Az éjjeliszekrényemen kialudt a lámpa. Aztán felvillant megint. És újra kialudt.

– Na jó. Villanyoltás! Telefonokat kikapcsolni! – szólt Aisha nyugodt hangon.

Megmondtam a szüleimnek, hogy szeretem őket, aztán kijelentkeztem. Ezután szabadon kifejezhettem örök hálámat Aishának. Halvány, bár meleg mosollyal fogadta.

– Akarom tudni, miért gondolják, hogy az Alpokban vagy?

– Mindketten emberek. A jelek szerint nem is tudhatnak erről a helyről, tehát most azt gondolják, hogy az Alfea egy svájci nemzetközi bentlakásos iskola.

– Ember szülők, tündér gyermek? – lepődött meg Aisha.

Reméltem, hogy ez nem annyira szokatlan dolog, mint a szobatársam hangja jelezte. Aisha nem tűnt könnyen meglephetőnek. Hogy a zavaromat elrejtsem, pakolászni kezdtem.

– Ms. Dowling azt mondta, a családfámon kell lennie valahol egy tündérnek. Régóta rejtőző mágikus vérvonal. – Sóhajtottam. – Egy nap majd hozzászokok, mennyire nevetségesen hangzik ez az egész.

Aisha meglepetése fanyar mosolyba váltott.

– Istenkém, csak nem te vagy az egyetlen a világegyetemben, aki még sosem olvasta a *Harry Pottert*?

– Kikérem magamnak! Ha tudnád, hány órát pazaroltam az online házbaosztó tesztekre!

– Hollóhát?

– Néha Mardekár – ismertem be.

Néha csaltam, hogy ne a Mardekárba kerüljek. Aggasztott, hogy ez a tény önmagában meglehetősen mardekáros volt.

– Ez megmagyarázza a hazugságokat – felelte Aisha közömbösen. Csak most vettem észre, hogy felfont hajában kobaltkék tincsek húzódnak.

– Griffendél? – vágtam vissza. – Az megmagyarázná az előítéletet.

Egymásra vigyorogtunk, aztán fogtam a sminktáskámat, és a fürdő felé indultam. Az új szobatársam eddig jó fejnek tűnt. Ha a végén tényleg megöljük egymást, talán őt hagyom utoljára.

Persze ez még nem válaszolta meg a kérdést, hogy kit veszek előre.

Amikor elmentem Stella szobája előtt, láttam, hogy úgy tanulmányozza az ágyára kirakott ezüstös, csillámos ruhákat, mint egy tábornok a haditervet.

– Segíthetek? – kérdezte rám se nézve.

Dowling igazgató szerint Stellának kellene engem mentorálnia. Bár eddig nem sok érdeklődést mutatott arra, hogy segítsen.

– Átöltözöl?

– Igen.

– Azt hittem, az eligazító partira nem kell kiöltözni.

– Nem is.

Hogy tisztázzam, megismételtem.

– Nem kell, de mégis átöltözöl.

– Már láttak ebben a ruhában. Valami másra számítanak – felelte, mintha ez teljesen magától értetődne. Ezer nappal felérő figyelmét egy újabb szoknyára vetette.

Csak pislogtam.

– Az emberek azt várják tőled, hogy naponta többször átöltözz?

– Azt várják, hogy törődjek a külsőmmel.

A tekintete az én nagyon is hétköznapi ruháimra villant, aztán egy szó nélkül a tükör elé siklott. A saját tükörképét nézve a szeme hirtelen sárgásan felfénylett. Riasztó volt, mintha egy autó fényszóróit

láttam volna meg egy lány arcában. A feje felett megjelent egy újabb varázslatosan derengő fénygömb. Stella gyakorlottan felnyúlt érte, és előnyös szögbe helyezte.

Én mágiától döbbenten pislogtam, mint a nyúl, ha jön a kamion.

– Van még valami? – kérdezte Stella unottan.

– Ez a fény... Varázslat, ugye? Pontosan hogyan...

– Mentor vagyok, nem tanár – szögezte le Stella határozottan.

Rendben, Stella, értettem.

Stella azonban engedett egy kicsit.

– Ez olyasmi, amit az első nap elmondanak majd, de a tündérek mágiája az érzelmekhez kötődik. Kelthetik kellemes dolgok, de rossz is. Szerelem, gyűlölet, félelem. Minél erősebb az érzés, annál erősebb a varázslat.

– Akkor te utálsz engem, vagy félsz tőlem? – cukkoltam. – Engem néztél, amikor megidézted a fényt. És abban meglehetősen biztos vagyok, hogy nem szeretsz.

Viccnek szántam, Stella azonban komolyan vette.

– Nem ismerlek – válaszolta. – Biztosra veszem, hogy ha megismerlek, találok majd benned valami... szeretetre méltót.

A tekintete azonban azt mondta, hogy egyáltalán nem biztos benne. Ugyanakkor valamennyire mégis jólesett, hogy nem utasítja el a gondolatot. Voltak napok, amikor a tükörbe nézve én magam sem találtam magamban sok szeretnivalót.

Átfutott az agyamon, hogy vajon az új lakótársaim közül bármelyikük is érzett-e már hasonlót. A boldog, nyüzsgő Terra, a menő csaj Musa, a csodás Stella és a két lábbal a földön járó Aisha. Valahogy sejtettem, hogy nem.

Elme

Öt lány. Negyvennyolc szobanövény. A Winx lakosztály zsúfolásig megtelt. Musa számára minden hely zsúfolt volt, zsongott a többiek tolakodó érzelmeitől, amely a küszöbe alatt is becsorgott, mint a kéretlen üzenetek állandó patakja.

Musa szívből kívánta, hogy bárcsak legalább saját szobát kaphatott volna. De nem. Terra lépett be a közös szobájukba, hervadtan, mert Stella királynő közölte vele, hogy vigye a növényeit máshová.

Terrának könnyű volt fájdalmat okozni, és a fájdalma gongütésként visszhangzott Musa fejében. A lány összeszorította a fogait.

– Kedvesnek tűnik – jegyezte meg Musa.

Stella érzései mindenfélék voltak, csak kedvesek nem. Azonban Musa tapasztalatai szerint a legtöbb ember érzései nem voltak kedvesek.

Terra édes hangú beszéde felpörgött, még gyorsabb és még sziruposabb lett.

– Csak jól akarja érezni magát. És tudom, hogy ez sok. Döbbenet, a Terrának nevezett földtündér szereti a növényeket. Családi dolog. Az egyik unokatestvérem neve Flora. Az anyukámé Rose, az apukám pedig az itteni Üvegházban dolgozik. Ezért ismerek egy csomó másodikost. Az Alfeában nőttem fel, és...

Egy csomó Stellához hasonló másodikost, úgy értette. Ez nem volt rendjén. Musának feltűnt valami, mint egy hiányzó könyv a polcról.

– Stella másodikos? Mit keres egy elsőösökkel teli lakosztályban?

– Ja, hogy az! Tulajdonképpen... fogalmam sincs. Volt valami adminisztratív dolog tavaly? Mármint azt hiszem...

Én meg azt hiszem, hogy hazudsz, gondolta Musa. Hátat fordított, és az erejét kinyújtotta Terra felé. Az a halvány érzése támadt, hogy...

Nem, ezt nem kellene csinálnia. Sokan hazudtak. Az egyértelmű volt, hogy Terrát nem szabad bátorítani. Máris megtöltötte a szobájukat növényekkel, Musa fejét meg olyan információkkal, amiket ő nem kért.

– Tudod, mit? – válaszolta. – Nem is nagy ügy. – Úgy nyúlt a fejhallgatójáért, mint a fuldokló a mentőővért.

Terra azonban folytatta.

– A helyedben nem említeném neki. Inkább csak... maradjunk abban mindannyian, hogy nem foglalkozunk vele!

– Különös, de ez a mottója az életnek, úgyhogy minden szuper.

– Musa ezzel kedvesen, de határozottan le akarta zárni a beszélgetést, azonban Terra Terra nem vette a lapot.

– Kérsz egy pozsgást? Menők. Keveset kell velük foglalkozni. Nagyön illene hozzád. Mármint, nem igazán ismerlek, de...

– Ha elfogadom, elhallgatsz? – csattant fel Musa, aztán azonnal meg is bánta. – Terra, csak hülyéskedtem.

Átvette a növényt, ezzel megadta Terrának, amit az várt. Jutalmul Terra elfordult tőle, és Musa megkönnyebbülten a fejére tette a fejhallgatót.

A katasztrófa ekkor ütött be. Ugyanis Terra valójában nem azt akarta, hogy Musa elfogadja a növényt, hanem hogy foglalkozzon vele, hogy érdekelje, sőt, lehangolja Terra zavaros érzelemtolulása. Hogy belefulladás.

– Igazából talán ez...

Musa hátat fordított, hogy Terra ne is lássa az arcát. Kétségbeesetten remélte, hogy Terra feladja, és békén hagyja.

Ekkor valaki bekopogott. Musa odanézett, úgy sejtette, ez vagy a lassú víz Aisha lesz, vagy a tűzcsóva Bloom. Stella határozottan nem az a kopogós típus volt.

Aisha dugta be a fejét.

– Jól hallottam, hogy az Alfea körül nőttél fel?

A megasportoló Aisha uszodát keresett, mert ha nem úszhat naponta kétszer, a jelek szerint el is pusztul. Terra tökéletesen haszontalan szóözönben tört ki a tavacskáról, ahol a specialisták gyakoroltak. A szavai szerint az iskola katonai osztályának tagjai oda szokták beborítani egymást vívás közben.

Musa hagyta, hadd boldoguljon Aisha Terrával.

Szokj hozzá a csalódáshoz, gondolta. Aishának nem jut uszoda, Terrának nem jutnak barátok.

Terra nyilvánvalóan az a típus volt, aki szeretné, ha mindenki szeretné. Azonban ez a típus minél inkább próbálkozik, a többiek annál kevésbé kedvelik, ami miatt még erősebben próbálkoznak. Ez a próbálkozás 22-es csapdája.

Musa pocsékul érezte magát, látva, hogy Terra annyira igyekszik, de ettől még ő sem kedvelte meg. Sejtette, hogy ez a reakció része volt Terra bajának.

Mindegy. Neki magának is megvoltak a maga bajai. Nem érdekelték a tűztündérek, a fénytündérek, a földtündérek, a víztündérek vagy a specialisták. Igyekezett mindent és mindenkit kizárni.

Specialista

Újabb szép nap virradt Alfeára, és a nagy hatalmú specialisták ismét gyakorlatoztak, hogy megvédhessék mágikus birodalmukat. A mólókon vívtak a tavacska felett – ez a nagy, négyszögű vízfelület visszatükrözte a sűrke kőfalakat, az egyik oldalon a fákkal szegélyezett

ösvényt, és a másikon a zöld gyepet. Az egyik srácot éppen bele is tasztították a vízbe.

Riven öntelt mosollyal meglendítette a kardját. A hosszú nyári szünet után jó érzés volt ismét pengét forgatni. Kevésbé volt jó érzés, hogy Sky, Riven bosszantó legjobb haverja az egész világon, másról sem beszélt, csak az emberi világból érkezett vörös hajú lányról, akivel előző nap találkozott. Riven biztosra vette, hogy a csaj bolond, mégpedig azért, mert Sky mindig a bolond csajokat kereste.

Szintén nem túl jó, de nem is váratlan: Sky éppen a lelket is kiver-te belőle.

– Lelassultál a nyáron – nevetett Sky. Riven felhúzta a felső ajkát.

– Tévedés. Betéptem a nyáron!

Nem volt sok értelme megpróbálni megverni Skyt. Ő volt a legjobb. Az Alféában ezt bárki megmondhatta... rögtön azután, hogy közölték, hogy Riven a legrosszabb. Nem volt sok értelme, Riven azonban tovább próbálkozott. Elvégre senki sem mondta, hogy Riven legalább okos volna.

Sky apja Eraklyoni Andreas volt, a legendás halott hős, a Perzseltek lemészárolója. Sky pótapja a specialisták igazgatója, Silva volt, félelmet nem ismerő vezetőjük, akinek hideg, kék szeme volt, és imádta a hajnali futást. Riven aggodalmasan körülnézett. Nem jött ki túl jól a magasabb rangúakkal, a gond pedig az volt, hogy itt mindenkinek magasabb volt a rangja, mint neki. Biztosra vette, hogy Silva hamarosan megjelenik, és elmagyarázza, hogy a kis elsősök nézzenek fel Skyra, másolják minden mozdulatát, váljanak hozzá hasonlóvá, bár sosem érhetik utol.

Ölj meg, gondolta. Én elmentem az erdőbe szívni.

El is indult arrafelé, nem törődve Sky tiltakozásával. Közben észrevette, hogy az egyik fióka őt figyeli.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Don? Nem, Dane. Riven átgondolta, ne mutasson-e be neki, de még ahhoz sem volt kedve.

Átlépett a kéken derengő Védővarázson, és besietett a mély, sötét erdőbe. Szinte hallotta Silva hangját, amint az elsősöknek magyarázza, hogy a Védővarázs a Perzseltek elleni mágikus védelem, és óvakodjanak azoktól a kegyetlen, emberfeletti erővel és gyorsasággal bíró szörnyektől, mindegy is, hogy tizenhat éve nem láttak már egyet sem, *búúúú, de ijesztő*.

Riven allergiás volt a lelkesítő beszédekre.

Éppen leült egy mohos sziklakőre, amikor megütötte a fülét valami zaj. Mély, halk, zörgő hang volt, mintha csont csiszolódna csonton, aztán valami különös, éles csattanás.

A fák közül jött. Az erdő olyan volt, mint máskor, az ívelt ágakon rengeteg levél zöldellt, megfestette őket a rájuk eső napfény. A hangtól Riven minden idegszála megfeszült, és a napsütés ellenére kirázta a hideg.

Körülnézett; mindent bevetett, amire csak emlékezett a kiképzéséből, hogy éber maradjon, és készen álljon bármire. Azonban semmi sem készíthette fel a látványra, ami a leveleken túl várta.

A földön egy öregember megcsonkított holtteste hevert. A fejéből alig maradt valami, a bőrét letépték, mint a csomagolópapírt, de ami az arcából megmaradt, az minden elképzelést felülmúló fájdalomról és rettenetről árulkodott. A testet ízekre tépték. A legmélyebb szakított sebek mélyén Riven meglátta a perzsel sötétet.

Még egy hosszú pillantást vetett az egykori férfi maradványaira. Igyekezett katona lenni, bátor maradni. Aztán rohanni kezdett, vissza a mély, sötét erdőn át a Védővarázs és a biztonság felé. Sky után kiáltott, és Silva után. Segítségért.